

Arrest

nr. 306 043 van 3 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 februari 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 februari 2022 om internationale bescherming. Op 23 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U, W(...) K(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Pamilam, in het district Shigal, in de provincie Kunar. Uw oudere broer Y(...) K(...) (CGVS (...)) ontvluchtte Afghanistan en vroeg in België asiel aan. Op 16 maart 2009 werd hij door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend. Uw jongere broer I(...) A(...) K(...) (CGVS (...)) ontvluchtte Afghanistan en vroeg ook asiel aan in België. Op 19 december 2017 werd hij door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uw problemen begonnen naar aanleiding van de job die u via uw broer Y(...) bemachtigde op de Amerikaanse basis in Kurangal, Kunar. U werkte als arbeider op de basis en had verschillende taken. Ongeveer zes maanden nadat u begon te werken op de basis vroeg een dorpsgenoot en vriend van u, S(...), om hem mee naar uw werk te nemen. S(...) begon ook te werken op de Amerikaanse basis en vier maanden nadat hij daar begon, werd hij, toen hij terug naar huis keerde, vermoord door de taliban. Zijn vader gaf u de schuld van zijn dood. Er werd een jirga opgericht waarin werd besloten dat ze u mochten vermoorden indien ze u zouden vinden.

U bent toen vijf of zes maanden ondergedoken en bent nadien, samen met uw vrouw, gevlucht naar Chaghasarai (Asadabad, Kunar). U heeft daar nog dertien jaar gewoond en werkte er als kok in een hotel waar veel overheidspersoneel en buitenlanders kwamen.

U verliet Afghanistan een dag na de val van de overheid (dd. 15/08/2021). Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer vijf maanden geduurd. U kwam aan in België op 5 februari 2022 en u diende op 16 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek zijn de taliban eenmaal langsgekomen om u te zoeken en hebben ze uw broer H(...) R(...) geslagen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: uw taskara en die van uw vader en drie broers (I(...), H(...) R(...) en Y(...)), de Belgische identiteitskaarten van uw broer Y(...) en uw moeder en vader, foto's van u tijdens uw werk als arbeider in de Amerikaanse basis, een foto van uw broer H(...) R(...) die verwond werd door de taliban en loonfiches van uw job in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban geveiseerd werd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw werk als arbeider op de Amerikaanse basis niet overtuigen. U legt geen enkel (begin van) bewijs voor omtrent uw activiteiten op de Amerikaanse basis. U verklaart dat ze u in de basis een badge gaven waar uw foto, naam en nummer opgeschreven staat en dat u deze altijd bij had als u aan het werken was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07.06.2023 (verder NPO), p. 10). Gevraagd of u enige documenten over uw job voor de Amerikanen had zei u dat u enkel een badge had en dat u niet weet waar u die bent verloren (NPO, p. 12). Even later bent u echter inconsistent in uw verklaringen. Toen u gevraagd werd of u de badge mee naar huis mocht nemen zei u dat u de badge op de basis moest achterlaten (NPO, p. 17). Het is dus best opmerkelijk dat u dan eerder verklaart niet te weten waar u uw badge verloor aangezien u deze telkens moest achterlaten op de basis. U legt wel een aantal foto's van u tijdens uw werk als arbeider in de Amerikaanse basis voor. Men kan hier echter niet uit afleiden dat u dit bent. Bovendien kan aan privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast bent u inconsistent over de naam

van de plaats waar u werkte. U haalt eerst aan dat u in Pira Post, Kurangal, Kunar werkte (NPO, p. 6). Even later verklaart u dat er twee basissen waren in Kurangal, namelijk Kafmaidan en Delili (NPO, p. 9). Nog later stelt u dat u op de Bibel basis werkte (NPO, p. 10). Bovendien zijn uw verklaringen inconsistent met die van uw broer. U verklaart dat hij op de basis Delili werkt. Gevraagd of u in opdracht van een bedrijf werkte zei u dat u niet via een bedrijf werkte, maar dat u via uw broer in contact bent gekomen met de basis (NPO, p. 9). Dit is echter opmerkelijk aangezien uit de verklaringen van uw broer, Y(...) K(...), blijkt dat hij voor het bedrijf DCC werkte als supervisor van werknemers die op de Korangal basis (van het district Manugai) werkten. Hij werkte hier van oktober 2006 tot en met augustus 2008 en werkte enkel op die basis (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.03.2009 (verder CGVS), p. 2-3). Uw broer heeft ook nooit verklaard dat een van zijn broers ook op de Amerikaanse basis heeft gewerkt, en dit is opvallend aangezien u aangeeft te hebben gewerkt in dezelfde periode als uw broer (NPO, p. 9). Uw inconsistente verklaringen over uw werkplaats ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder is het ook opmerkelijk dat u maandelijks naar huis keerde, net omdat u verklaart dat iedereen op de hoogte was van uw werk voor de Amerikanen en uw dorp onder de controle van de Taliban stond (NPO, p. 11, 13 en 14). Dat u, in de tien maanden dat u voor hen werkte (NPO, p. 9), nooit eerder problemen hebt ervaren en geen voorzorgsmaatregelen trof is opmerkelijk en onaannemelijk. Dat u zo onvoorzichtig zou omspringen met uw veiligheid komt gezien de omstandigheden niet aannemelijk over.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw job op de Amerikaanse basis kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de aanstelling van uw dorpeling. Uw verklaringen met betrekking tot de aanstelling van uw dorpeling bij de Amerikaanse basis zijn opmerkelijk en kan er geen geloof worden gehecht aan zijn aanwerving. Uw vriend, S(...), was op zoek naar werk en u stelde voor om hem mee te nemen naar de Amerikaanse basis. Het is echter opmerkelijk dat uw vriend u dit vraagt. U verklaart dat uw dorp nooit pro-overheid is geweest en dat zijn vader al heel lang banden had met de Taliban (NPO, p. 16). Bovendien verbood zijn vader hem om te gaan werken voor de Amerikanen. Dat hij tegen de wil van zijn vader in - die Taliban gezind was - gaat werken voor de Amerikanen is niet aannemelijk. Bijgevolg maakt u ook het overlijden van S(...) op terugweg van de basis naar huis niet aannemelijk.

Waar u nog aanhaalt dat er na de dood van uw vriend een jirga werd georganiseerd moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de familieleden van S(...) een jirga oprichtten. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Gevraagd waarom u dit niet vermeld heeft op de DVZ zei u dat u niet veel tijd kreeg (NPO, p. 19). Dit antwoord is echter geen verschuiving voor de vastgestelde inconsistentie. U verklaart verder dat de uitkomst van de jirga was dat ze uw familie met rust zouden laten, maar dat ze u gingen vermoorden indien ze u zagen (NPO, p. 18). Dat ze uw familie, die geassocieerd werd met de overheid, nadien gewoon met rust laten is niet aannemelijk. U stond bovendien nog in contact met uw familie toen u verhuisde naar Chaghasarai (NPO, p. 20). Dat ze uw familie niet onder druk hebben gezet om meer informatie te vergaren over u komt gezien de situatie is opmerkelijk te noemen.

Verder is het ook opmerkelijk dat u nog gedurende dertien jaar in Afghanistan bent verbleven. U verhuisde na het incident en leefde daar zonder enige problemen. U liet bovendien ook niet blijken dat uw familie problemen heeft ondervonden na uw vertrek uit uw dorp. Ook stelde Y(...) K(...) dat uw familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft ondervonden omdat de Taliban wisten dat hij weg was (CGVS, p. 8).

Waar u nog aanhaalt dat uw familie problemen heeft ondervonden kort na uw vertrek uit Afghanistan moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven.

Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de Taliban bij u thuis zijn langsgekomen en uw broer hebben geslagen. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Daarnaast hebben ze uw familie nadien met rust gelaten omdat u het doelwit bent (NPO, p. 21). Dat ze dertien jaar na het incident nog langsgekomen is opmerkelijk aangezien ze in die tussentijd niets hebben ondernomen om u te vinden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De taskara van u en uw familieleden en de Belgische identiteitskaarten van uw broer Y(...) en uw ouders houden enkel verband met jullie identiteit die hier niet betwist wordt en tonen uw problemen met de taliban niet aan.

Bovendien dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van begunstigden van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Uit de foto die u voorlegde van uw gewonde broer kan dan weer geen familieband afgeleid worden en aan privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder tonen uw loonfiches enkel aan dat u aan het werk bent in België, maar houden ze geen verband met uw voorgehouden problemen met de taliban.

De foto's van u tijdens uw werk als arbeider in de Amerikaanse basis werden hierboven reeds besproken.

Uw loonfiches van uw job in België tonen aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd*

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in

het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Waar de adjunct-commissaris vooreerst vaststelt dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voorlegt omtrent zijn activiteiten op de Amerikaanse basis waar hij zou hebben gewerkt, laat verzoeker het volgende gelden:

“De verzoeker bevond zich in een levensgevaarlijke situatie, waarbij het tonen van schriftelijk bewijs van zijn werk op de Amerikaanse basis hem en zijn familie in ernstig gevaar zou kunnen brengen. Het is niet ongebruikelijk dat mensen die in dergelijke omstandigheden hebben gewerkt, geen schriftelijke documenten kunnen overleggen. Bovendien is het ook niet vanzelfsprekend dat het regime van uw land gaat vallen en je zal moeten vluchten. Zoals de verzoeker in zijn interview benadrukte, had hij niet gedacht dat hij er belang bij had deze badge, laat staan andere documenten, te bewaren. Het gebrek aan bewijs mag in dit geval niet worden gebruikt om zijn verhaal in twijfel te trekken.”

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaringen over zijn werkplaats, stelt verzoeker als volgt:

“Het is belangrijk op te merken dat de verzoeker mogelijk verschillende namen voor dezelfde locatie heeft gebruikt of verward was over de exacte naam van de basis. De verzoeker verklaart dat er in Kurangal inderdaad twee basissen zijn, enerzijds Kafmaidan en anderzijds Delili. De laatste keer dat achter de basis werd gevraagd beantwoorde de verzoeker die met de naam die ze onder hun ‘simpele mensen’ gebruiken, wat ‘Bibel’ is. Het feit dat hij verschillende namen heeft genoemd (voor dezelfde plaats), mag niet automatisch worden geïnterpreteerd als een indicatie van onwaarheid.

(...)

(CGVS p. 9)

(...)

(CGVS p. 10)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk en incorrect is.”

Waar de adjunct-commissaris het niet aannemelijk acht dat verzoeker, gelet op de door hem geschetste omstandigheden, maandelijks van zijn werk naar huis zou zijn gekeerd en geen voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen, merkt verzoeker het volgende op:

“De verzoeker verklaarde in zijn interview wél expliciet dat de weg naar huis gevaarlijk was omwille van de taliban. Het was de keuze van de verzoeker om maandelijks naar huis terug te keren wat natuurlijk op eigen risico was (die hij toen bereid was te nemen, misschien ook omdat hij er toevallig nooit door in de problemen kwam). Het is niet de verantwoordelijkheid van de verzoeker om het gedrag, laat staan de acties, van de taliban te voorspellen of te kunnen verklaren waarom hij gedurende deze 10 geen problemen heeft gehad.

(...)

(CGVSp. 10-11)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief en ongegrond is.”

Waar de adjunct-commissaris het niet aannemelijk acht dat verzoekers vriend S. tegen de wil van zijn vader, die talibangezind was, in gaat werken voor de Amerikanen, laat verzoeker het volgende gelden:

“Het feit dat S(...) werk zocht en bereid was om tegen de wil van zijn vader in te gaan, kan worden verklaard door verschillende factoren. Ten eerste, zelfs als zijn vader banden had met de taliban, kan S(...) mogelijk andere bedoelingen hebben gehad, zoals financiële overwegingen of de wens om aan de zijde van de Amerikanen te staan om zijn dorp te beschermen. In oorlogsgebieden kunnen individuen soms pragmatische keuzes maken om te overleven of om hun gemeenschap te helpen. Deze financiële reden werd ook expliciet aangehaald tijdens het interview.

(...)

(CGVSp. 16)

Daarnaast is het niet ongevoel dat mensen in dergelijke situaties tegenstrijdige beslissingen nemen, en het is moeilijk om hun beweegredenen volledig te begrijpen vanuit een externe context. Het is daarom niet noodzakelijkerwijs onaannemelijk dat S(...) ervoor koos om te werken voor de Amerikanen, ondanks de banden van zijn vader met de taliban. Hij was jong en had gewoon de wens om te werken, dit hoeft niet altijd politiek beïnvloed te zijn.

Al met al moet het CGVS voorzichtiger zijn met het trekken van conclusies over de motieven en beslissingen van mensen in problematische gebieden zoals Afghanistan. Het is niet aan hun, noch aan de verzoeker, om de motieven van zijn vriend S(...) te begrijpen en laat staan deze te beoordelen. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien subjectief en ongegrond is."

Aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op basis waarvan geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over de *jirga* die zou zijn georganiseerd naar aanleiding van de dood van zijn vriend S. en de uitkomst hiervan, laat verzoeker het volgende gelden:

"Ten eerste is het belangrijk om te begrijpen dat mensen die vluchten uit een conflictgebied vaak onder grote stress en tijdsdruk handelen. De verzoeker verklaart dat hij niet veel tijd kreeg tijdens zijn interview bij de DVZ om alle details van zijn verhaal te vertellen. Het CGVS simplificeert wat er in het interview werd gezegd. Er werd hem letterlijk 'nee, ik heb geen tijd' gezegd toen hij uitleg wilde geven over onder andere dit onderwerp. Hij ging ervan uit dat hij deze problemen verder kon uitleggen tijdens zijn grote interview. Er is dus geen reden voor het CGVS om dit nu als argument boven te halen.

(...)

(CGVS p. 19)

*Daarnaast is het belangrijk op te merken dat mensen die te maken hebben met bedreigingen en geweld in conflictgebieden soms hun verhaal niet volledig delen uit angst voor vergelding tegen hun familieleden. De verzoeker beweert dat de uitkomst van de *jirga* was dat zijn familie met rust zou worden gelaten, maar dat ze hem zouden vermoorden als ze hem zagen. Dit kan ook een poging zijn geweest om zijn familie te beschermen door de aandacht van de bedreiging weg te nemen.*

Ten slotte kunnen de omstandigheden in conflictgebieden zeer onvoorspelbaar en complex zijn. Het gedrag van gewapende groepen kan variëren, en soms kan het feit dat een persoon geassocieerd wordt met de overheid, zoals de familie van de verzoeker, hen niet noodzakelijk tot doelwit maken. Bovendien kunnen contacten met familie onderbroken worden door de chaos van conflict, wat kan verklaren waarom de verzoeker geen informatie heeft ontvangen over eventuele druk op zijn familie.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het gesimplificeerd is."

Wat betreft het feit dat hij na zijn vertrek uit het dorp nog dertien jaar in Afghanistan is gebleven en geen melding maakt van problemen die hij of zijn familie zouden hebben ondervonden, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Ten eerste kan het besluit om te blijven in Afghanistan te maken hebben met de complexe aard van het conflict en de onvoorspelbaarheid van de situatie. In conflictgebieden zoals Afghanistan kunnen veiligheidssituaties snel veranderen, en het kan voor mensen moeilijk zijn om de beste keuze te maken met betrekking tot hun verblijf of vertrek. Het is maar logisch dat de verzoeker ervoor koos om te blijven omdat hij geen andere veilige opties had of omdat hij geloofde dat de situatie op een gegeven moment zou verbeteren.

Bovendien kan de verzoeker hebben besloten om te blijven om voor zijn familie te zorgen, zoals zijn verantwoordelijkheid als oudere broer zou kunnen zijn. Dit kan verklaren waarom hij ervoor koos om in Afghanistan te blijven, zelfs als hij persoonlijk niet rechtstreeks bedreigd werd.

Wat betreft het ontbreken van meldingen van problemen met zijn familie na zijn vertrek, moet worden opgemerkt dat mensen in conflictgebieden vaak aarzelen om bedreigingen en incidenten te rapporteren uit angst voor vergelding. Ze kunnen er ook voor kiezen om hun familieleden te beschermen door geen aandacht te trekken naar hun situatie. Dit zou echter niet de eerste keer zijn dat zo iets gebeurt.

In het geval van de oudere broer van de verzoeker, Y(...) K(...), kan zijn verklaring dat de familie geen problemen meer heeft ondervonden na zijn vertrek, gebaseerd zijn op zijn eigen ervaringen en informatie die hij heeft ontvangen. Het is echter belangrijk op te merken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan snel kan veranderen, en het ontbreken van problemen in het verleden betekent niet noodzakelijk dat de familie momenteel veilig is.

Samengevat moeten we begrijpen dat de situatie in conflictgebieden zeer complex en onvoorspelbaar kan zijn, en mensen nemen beslissingen gebaseerd op hun specifieke omstandigheden en overtuigingen. Het feit dat de verzoeker ervoor koos om dertien jaar in Afghanistan te blijven, mag niet worden gezien als bewijs dat zijn vrees voor vervolging door de taliban ongegrond is. Terugkeer naar Afghanistan zou nog steeds een reële bedreiging voor zijn leven kunnen vormen. Dit werd aan het einde van het interview nog eens aangehaald en bevestigd door de advocaat.

[citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief is."

Verzoeker meent verder dat waar er in zijn asielaanvraag bepaalde tegenstrijdigheden opgemerkt worden, dit geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, aangezien uit psychologisch onderzoek blijkt dat "wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal". Tevens wenst verzoeker te benadrukken dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat "zijn angst nog steeds geldt".

Verzoeker wijst verder op de risicogroepen die in de *Country Guidance* van EUAA van januari 2023 worden aangewezen en benadrukt dat uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van maart 2022 blijkt dat *“het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan”*.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bijkomende vrees om door de Taliban beschouwd te worden als ‘afvallige’, ‘niet-gelovige’ of ‘geen goede moslim’. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name in 2021, verliet, dat hij zich anders is beginnen kleden en gedragen, en dat hij naar westerse muziek luistert. Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van ‘verwesterde’ Afghanen blijkt, met name: de Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021, *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020, *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van EASO van december 2017. Verzoeker meent door middel van de door hem aangehaalde objectieve en verifieerbare bronnen te hebben aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering. Hij verwijt de adjunct-commissaris te hebben nagelaten een degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, rekening houdend met alle elementen die voorliggen. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

Voorts licht verzoeker toe dat er nood is aan een toekomstgericht onderzoek en geeft hij een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel.

Onder verwijzing naar voornoemde Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 betoogt verzoeker tot slot dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend uit hoofde van de door hem aangehaalde vrees.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangaande de actuele veiligheidssituatie en de preciaire socio-economische en humanitaire situatie, stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris lijnrecht ingaat tegen de UNHCR *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris niet op afdoende wijze motiveert waarom hij deze aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Verzoeker geeft vervolgens een toelichting bij de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus in situaties van economische crisis en hongersnood, en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en stelt hij dat er *“informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”*. In dit verband verwijst verzoeker naar, en citeert hij uit, verschillende bronnen van onder andere Nansen, ACLED en UNOCHA, alsook voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst tot slot op het risico voor personen die terugkeren naar Afghanistan om het slachtoffer te worden van criminaliteit omdat zij als “rijk” zouden worden beschouwd en op bijkomende problemen waarmee zij kunnen worden geconfronteerd.

2.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in *“de meest ondergeschikte orde”* de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden enkele foto's gevoegd als bijkomende stavingstukken (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

Op 14 december 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, volgende stukken voegt:

- stuk 1: Belgische identiteitskaarten van de familie van verzoeker;
- stuk 2: attest van een taalcursus;
- stuk 3: foto van de broer van verzoeker;
- stuk 4: arbeidsovereenkomst en loonbrieven van verzoeker bij A. W. F. C. SRL;
- stuk 5: loonbrieven van verzoeker bij O. bv;
- stuk 6: loonbrieven van verzoeker bij Scrl S. d. T. d. G.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, nu (i) zijn verklaringen met betrekking tot zijn werk als arbeider op de Amerikaanse basis niet overtuigen, (ii) er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de aanstelling van zijn vriend S. bij de Amerikaanse basis en het overlijden van S. op terugweg van de basis naar huis, (iii) verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de *jirga* die na de dood van S. zou zijn georganiseerd ondergraven, (iv) hij na zijn vertrek uit het dorp nog gedurende dertien jaar in Afghanistan

heeft verbleven zonder dat hij of zijn familie problemen ondervonden, (v) verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die zijn familie zou hebben ondervonden kort na zijn vertrek uit Afghanistan ondergraven, en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (D) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door de taliban. Verzoekers problemen zouden begonnen zijn naar aanleiding van een job die hij via zijn broer Y. zou hebben bemachtigd op een Amerikaanse basis in Kurangal, Kunar. Ongeveer zes maanden nadat verzoeker er begon te werken zou een dorpsgenoot en vriend, S. genaamd, gevraagd hebben hem mee te nemen naar verzoekers werk en er ook beginnen werken zijn. Vier maanden later zou S. op weg van zijn werk naar huis door de taliban zijn vermoord. De vader van S. zou verzoeker hiervan de schuld hebben gegeven. Er zou een *jirga* zijn opgericht waarin zou zijn besloten dat de familie van S. verzoeker mocht doden indien ze hem zouden vinden. Daarop zou verzoeker gedurende vijf à zes maanden ondergedoken zijn en vervolgens gevlucht zijn naar Chaghasarai te Asadabad, Kunar. Daar zou verzoeker nog dertien jaar hebben gewoond alvorens Afghanistan een dag na de val van de voormalige overheid te verlaten. Na verzoekers vertrek zouden de taliban nog eenmaal zijn langsgeslagen om hem te zoeken en daarbij zijn broer H. R. hebben geslagen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als arbeider op een Amerikaanse basis heeft gewerkt. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“U legt geen enkel (begin van) bewijs voor omtrent uw activiteiten op de Amerikaanse basis. U verklaart dat ze u in de basis een badge gaven waar uw foto, naam en nummer opgeschreven staat en dat u deze altijd bij had als u aan het werken was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d 07.06.2023 (verder NPO), p. 10). Gevraagd of u enige documenten over uw job voor de Amerikanen had zei u dat u enkel een badge had en dat u niet weet waar u die bent verloren (NPO, p. 12). Even later bent u echter inconsistent in uw verklaringen. Toen u gevraagd werd of u de badge mee naar huis mocht nemen zei u dat u de badge op de basis moest achterlaten (NPO, p. 17). Het is dus best opmerkelijk dat u dan eerder verklaart niet te weten waar u uw badge verloor aangezien u deze telkens moest achterlaten op de basis. U legt wel een aantal foto's van u tijdens uw werk als arbeider in de Amerikaanse basis voor. Men kan hier echter niet uit afleiden dat u dit bent. Bovendien kan aan privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door

mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast bent u inconsistent over de naam van de plaats waar u werkte. U haalt eerst aan dat u in Pira Post, Kurangal, Kunar werkte (NPO, p. 6). Even later verklaart u dat er twee basissen waren in Kurangal, namelijk Kafmaidan en Delili (NPO, p. 9). Nog later stelt u dat u op de Bibel basis werkte (NPO, p. 10). Bovendien zijn uw verklaringen inconsistent met die van uw broer. U verklaart dat hij op de basis Delili werkt. Gevraagd of u in opdracht van een bedrijf werkte zei u dat u niet via een bedrijf werkte, maar dat u via uw broer in contact bent gekomen met de basis (NPO, p. 9). Dit is echter opmerkelijk aangezien uit de verklaringen van uw broer, Y(...) K(...), blijkt dat hij voor het bedrijf DCC werkte als supervisor van werknemers die op de Korangal basis (van het district Manugai) werkten. Hij werkte hier van oktober 2006 tot en met augustus 2008 en werkte enkel op die basis (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03.03.2009 (verder CGVS), p. 2-3). Uw broer heeft ook nooit verklaard dat een van zijn broers ook op de Amerikaanse basis heeft gewerkt, en dit is opvallend aangezien u aangeeft te hebben gewerkt in dezelfde periode als uw broer (NPO, p. 9). Uw inconsistente verklaringen over uw werkplaats ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder is het ook opmerkelijk dat u maandelijks naar huis keerde, net omdat u verklaart dat iedereen op de hoogte was van uw werk voor de Amerikanen en uw dorp onder de controle van de taliban stond (NPO, p. 11, 13 en 14). Dat u, in de tien maanden dat u voor hen werkte (NPO, p. 9), nooit eerder problemen hebt ervaren en geen voorzorgsmaatregelen trof is opmerkelijk en onaannemelijk. Dat u zo onvoorzichtig zou omspringen met uw veiligheid komt gezien de omstandigheden niet aannemelijk over."

Daargelaten de reden waarom verzoeker geen schriftelijke documenten kan voorleggen met betrekking tot zijn werk op de Amerikaanse basis, dient te worden vastgesteld dat verzoeker het enige bewijsstuk waarover hij wel zou hebben beschikt, met name zijn badge, evenmin voorlegt. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn nu verzoeker enerzijds verklaart niet te weten waar hij deze badge moest achterlaten en anderzijds aangeeft dat hij zijn badge niet mocht meenemen naar huis en op de basis moest achterlaten. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor deze inconsistentie een aannemelijke verklaring of uitleg biedt in zijn verzoekschrift. Door louter, naast de kwestie, in zijn eerste middel te herhalen dat hij niet kon voorzien dat het regime zou vallen en hij zou moeten vluchten en dat hij niet had gedacht er belang bij te hebben deze badge, laat staan andere documenten, te bewaren, blijft hij daartoe in gebreke.

Verder beperkt verzoeker zich tot blote beweringen, die hij op geen enkele wijze staaft, waar hij in zijn eerste middel opmerkt dat hij "*mogelijk verschillende namen voor dezelfde locatie heeft gebruikt of verward was over de exacte naam van de basis*" en dat 'Bibel' de naam is die onder "*simpele mensen*" zou worden gebruikt om de basis te benoemen. Door louter te citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud maakt verzoeker deze uitleg niet *in concreto* aannemelijk. Verzoeker laat voorts de vaststelling dat zijn verklaringen inconsistent zijn met die van zijn broer geheel ongemoeid en biedt hiervoor geen enkele verklaring of verschoning.

Verzoeker betoogt in zijn eerste middel voorts dat het niet zijn verantwoordelijkheid is om het gedrag, laat staan de acties, van de taliban te voorspellen of te kunnen verklaren waarom hij gedurende de tien maanden dat hij voor de Amerikanen werkte geen problemen heeft gehad met de taliban, doch blijft in gebreke zijn eigen risicovolle gedrag te verklaren. Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat de weg naar huis gevaarlijk was omwille van de taliban, waaruit blijkt dat hij zich terdege bewust was van het gevaar, is een reden te meer om aan te nemen dat hij voorzichtig zou zijn geweest en zijn verplaatsingen van en naar het werk sterk zou hebben beperkt, *quod non*. Door te stellen dat hij toen bereid was dit risico te nemen, "*misschien ook omdat hij er toevallig nooit door in de problemen kwam*", biedt verzoeker allerminst een afdoende verklaring.

Aldus kan niet blijken dat bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers werk als arbeider op een Amerikaanse basis, "*onredelijk en incorrect*" zijn dan wel "*subjectief en ongegrond*". Verzoeker dient zulks met concrete en naar behoren gestaafde elementen en argumenten aan te tonen, waartoe hij in gebreke blijft.

De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt:

"Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw job op de Amerikaanse basis kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de aanstelling van uw dorpeling. Uw verklaringen met betrekking tot de aanstelling van uw dorpeling bij de Amerikaanse basis zijn opmerkelijk en kan er geen geloof worden gehecht aan zijn aanwerving. Uw vriend, S(...), was op zoek naar werk en u stelde voor om hem mee te nemen naar de Amerikaanse basis. Het is echter opmerkelijk dat uw vriend u dit vraagt. U verklaart dat uw dorp nooit pro-overheid is geweest en dat zijn vader al heel lang banden had met de taliban (NPO, p. 16). Bovendien verbood zijn vader hem om te gaan werken voor de Amerikanen. Dat hij tegen de wil van zijn vader in - die

talibangezind was - gaat werken voor de Amerikanen is niet aannemelijk. Bijgevolg maakt u ook het overlijden van S(...) op terugweg van de basis naar huis niet aannemelijk."

Verzoeker meent in zijn eerste middel dat verschillende factoren kunnen verklaren dat S. bereid was om tegen de wil van zijn vader in te gaan en voor de Amerikanen te werken. Volgens verzoeker is het vooreerst mogelijk dat S. andere bedoelingen had, "zoals financiële overwegingen of de wens om aan de zijde van de Amerikanen te staan om zijn dorp te beschermen". In oorlogsgebieden kunnen individuen soms pragmatische keuzes maken om te overleven of om hun gemeenschap te helpen, aldus verzoeker. Echter kan niet worden ingezien, gelet op de door verzoeker geschetste context van een dorp waar de (voormalige) overheid nooit aanwezig was, in welke zin het voor S. een pragmatische keuze zou zijn geweest om tegen de wil van zijn talibangezinde familie in voor de Amerikanen te beginnen werken, gelet op de tegenkanting die S. kan verwachten indien zijn werk in het dorp bekend geraakt, om nog maar te zwijgen van de ernstige veiligheidsrisico's die hieraan verbonden waren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij het verder niet ongewoon acht "dat mensen in dergelijke situaties tegenstrijdige beslissingen nemen". Door louter te herhalen dat S. jong was en wilde werken, weerlegt verzoeker geenszins dat de beslissing van S. om voor de Amerikanen te beginnen werken niet strookt met de door hem geschetste context en omstandigheden, noch biedt hij daarvoor een aannemelijke verklaring. De Raad benadrukt dat van verzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn relaas waarop in de bestreden beslissing concreet wordt gewezen kan verklaren, zeker waar het kernelementen betreft, zoals *in casu* de werkzaamheden van verzoekers vriend S. voor de Amerikanen en de daaraan gerelateerde dood van S., die aanleiding zouden hebben gegeven tot de problemen op grond waarvan verzoeker meent nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoekers betoog is niet dienstig om de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn als dusdanig geenszins "subjectief en ongegrond", zoals verzoeker voorhoudt.

Vervolgens wordt aan de geloofwaardigheid van de *jirga* die na de dood van verzoekers vriend S. zou zijn georganiseerd afbreuk gedaan door volgende pertinente vaststellingen waarop in de bestreden beslissing wordt gewezen:

"Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de familieleden van S(...) een jirga oprichtten. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Gevraagd waarom u dit niet vermeld heeft op de DVZ zei u dat u niet veel tijd kreeg (NPO, p. 19). Dit antwoord is echter geen verschoning voor de vastgestelde inconsistentie. U verklaart verder dat de uitkomst van de jirga was dat ze uw familie met rust zouden laten, maar dat ze u gingen vermoorden indien ze u zagen (NPO, p. 18). Dat ze uw familie, die geassocieerd werd met de overheid, nadien gewoon met rust laten is niet aannemelijk. U stond bovendien nog in contact met uw familie toen u verhuisde naar Chaghasarai (NPO, p. 20). Dat ze uw familie niet onder druk hebben gezet om meer informatie te vergaren over u komt gezien de situatie is opmerkelijk te noemen."

Door in zijn eerste middel louter opnieuw te verwijzen naar zijn eerdere uitleg op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor het niet vermelden van de *jirga* bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), biedt verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring. De Raad wijst erop dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Het argument dat verzoeker bij de DVZ niet de tijd zou hebben gekregen om alle details van zijn relaas weer te geven doet niets af aan de verwachting dat hij het element van de *jirga* minstens zou hebben aangehaald, *quod non* (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker kan niet overtuigen in zoverre hij deze omissie wijt aan de grote stress en tijdsdruk waaronder mensen die vluchten uit een conflictgebied vaak handelen, temeer daar hij op het CGVS bevestigd heeft dat hij bij de DVZ in staat was om alle redenen voor zijn vertrek in het kort weer te geven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Zoals ook terecht wordt aangestipt door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing, kan de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ de tijd niet heeft gekregen om zijn problemen verder uit te leggen voormelde omissie niet verschonen.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van het onthaalland inroept mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste onderhoud in het kader van zijn verzoek. Waar verzoeker voormelde omissie in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ tracht te vergoelijken door op te merken "dat mensen die te maken hebben met bedreigingen en geweld in conflictgebieden soms hun verhaal niet volledig delen uit angst voor vergelding tegen hun familieleden", kan hij niet overtuigen. Verzoeker dient open kaart te spelen over de redenen

waarom hij bepaalde verklaringen al dan niet aflegt en kan er te dezen niet mee volstaan louter te suggereren dat hij niet naar waarheid heeft verklaard dat de uitkomst van de *jirga* was dat zijn familie met rust zou worden gelaten maar dat ze hem zouden vermoorden als ze hem zagen, en dat dit mogelijks een poging was “om zijn familie te beschermen door de aandacht van de bedreiging weg te nemen”. Op welke wijze de aandacht van de eventuele bedreiging voor zijn familie wordt weggenomen door over de uitkomst van de *jirga* geen waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, licht verzoeker overigens niet toe, laat staan dat kan worden aangenomen dat dit een poging zou zijn geweest van verzoeker om zijn familie te beschermen.

Met het algemene, niet-geconcretiseerde betoog dat de omstandigheden in conflictgebieden zeer onvoorspelbaar en complex zijn en het gedrag van gewapende groepen kan variëren verklaart verzoeker geenszins dat zijn familie klaarblijkelijk met rust gelaten werd niettegenstaande verzoeker het hazenpad gekozen had. Logischerwijze zouden verzoekers belagers zijn familie opzoeken om te weten te komen waar hij zich ophoudt. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker verklaard heeft dat hij na zijn vertrek uit zijn dorp nog contact had met zijn ouders, met name telkens zij naar de stad kwamen voor boodschappen of om een andere reden (AD, stuk 4 ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). De uitleg (*post factum*) dat contacten met familie onderbroken kunnen worden door de chaos van het conflict, wat kan verklaren waarom hij geen informatie heeft ontvangen over eventuele druk op zijn familie, is derhalve niet dienstig.

De adjunct-commissaris kan tevens worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing nog op het volgende wijst:

“Verder is het ook opmerkelijk dat u nog gedurende dertien jaar in Afghanistan bent verbleven. U verhuisde na het incident en leefde daar zonder enige problemen. U liet bovendien ook niet blijken dat uw familie problemen heeft ondervonden na uw vertrek uit uw dorp. Ook stelde Y(...) K(...) dat uw familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft ondervonden omdat de taliban wisten dat hij weg was (CGVS, p. 8).”

Daargelaten de reden(en) waarom verzoeker besloten heeft om in Afghanistan te blijven nadat hij zou zijn gevisieerd door de taliban en de familie van zijn vriend S., blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij of zijn familie in de periode tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2021 nog problemen heeft gekend met zijn belagers. Het algemene betoog “dat mensen in conflictgebieden vaak aarzelen om bedreigingen en incidenten te rapporteren uit angst voor vergelding” en “er ook voor (kunnen) kiezen om hun familieleden te beschermen door geen aandacht te trekken naar hun situatie” is *in casu* niet dienstig bij gebrek aan concrete aanwijzingen in die zin. De argumentatie dat de verklaring van verzoekers oudere broer Y. K. dat de familie geen problemen meer heeft ondervonden na diens vertrek gebaseerd kan zijn op zijn eigen ervaringen en informatie, doch dat de veiligheidssituatie in Afghanistan snel kan veranderen en dat het ontbreken van problemen in het verleden niet noodzakelijk betekent dat de familie momenteel veilig is, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit die van zijn broer blijkt dat verzoeker of zijn familie nog problemen zouden hebben gekend met de taliban of de familie van verzoekers vriend S. in de jaren voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, en niet louter het feit dat verzoeker ervoor koos om na het ontstaan van zijn problemen met de taliban en de familie van S. nog dertien jaar in Afghanistan te blijven, op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De Raad merkt tot slot op dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat:

“Waar u nog aanhaalt dat uw familie problemen heeft ondervonden kort na uw vertrek uit Afghanistan moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven.

Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de taliban bij u thuis zijn langsgelkomen en uw broer hebben geslagen. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3-4). Daarnaast hebben ze uw familie nadien met rust gelaten omdat u het doelwit bent (NPO, p. 21). Dat ze dertien jaar na het incident nog langskomen is opmerkelijk aangezien ze in die tussentijd niets hebben ondernomen om u te vinden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker stelt vervolgens in zijn eerste middel dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden in zijn asielaanvraag geslopen zijn geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Hij wijst in dit verband op een psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaald gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, zodat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongelooftwaardigheid. Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij toont dan ook niet aan dat hij niet in staat was om de asielprocedure op degelijke wijze te doorlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was de gestelde vragen te begrijpen en hierop te antwoorden.

Verzoeker wijst in het eerste middel nog op een aantal risicogroepen die worden vermeld in de *Country Guidance* van EUAA van januari 2023 en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen omwille van volgende in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, die door verzoeker niet worden betwist, geen ander licht werpen op de hoger gedane vaststellingen:

“De taskara van u en uw familieleden en de Belgische identiteitskaarten van uw broer Y(...) en uw ouders houden enkel verband met jullie identiteit die hier niet betwist wordt en tonen uw problemen met de taliban niet aan.

Bovendien dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van begunstigden van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Uit de foto die u voorlegde van uw gewonde broer kan dan weer geen familieband afgeleid worden en aan privéfoto’s kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder tonen uw loonfiches enkel aan dat u aan het werk bent in België, maar houden ze geen verband met uw voorgoedhouden problemen met de taliban.

De foto’s van u tijdens uw werk als arbeider in de Amerikaanse basis werden hierboven reeds besproken.”

De foto’s die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3) worden in het verzoekschrift nergens toegelicht, waardoor de Raad er het raden naar heeft wat verzoeker hiermee wenst aan te tonen of op welke wijze deze foto’s zijn relaas en vrees ondersteunen. Bovendien kan aan privéfoto’s hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De Belgische verblijfskaarten van verzoekers ouders en zijn broer I. A. en de Belgische identiteitskaart van zijn broer Y., waarvan fotokopieën worden gevoegd bij de aanvullende nota die verzoeker op 14 december 2023 heeft neergelegd, kunnen dienen ter staving van de identiteit en verblijfssituatie van deze familieleden maar tonen verzoekers voorgehouden problemen met de taliban niet aan (aanvullende nota, stuk 1). De eveneens bij zijn aanvullende nota gevoegde foto van zijn broer K. R. werd door verzoeker reeds eerder neergelegd op het CGVS, zodat kan worden verwezen naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet wordt betwist (aanvullende nota, stuk 3). De overige stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota hebben betrekking op verzoekers leven in België en houden geen verband met de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan het vertrek uit zijn land van herkomst (aanvullende nota verzoeker, stukken 2, 4-6).

Waar verzoeker ter terechtzitting nog opmerkt dat het afgelopen jaar een broer van hem in Afghanistan werd doodgeschoten door de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die, in het licht van voorgaande vaststellingen, niet kan overtuigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Daarnaast stelt verzoeker in het eerste middel dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten en dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om onder meer te worden beschouwd als 'afvallige', 'niet-gelovige' en 'geen goede moslim'. Hij stelt in dit verband ook geweld te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95- 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtje-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtje-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in 1991 en Afghanistan verlaten heeft daags na de machtsovername door de taliban van 15 augustus 2021, zodat moet worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nog geregeld contact heeft met zijn vrouw en schoonfamilie in Afghanistan, zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker zich bedient van een tolk Pasjtöe.

Vervolgens licht verzoeker in zijn eerste middel toe dat hij "*zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt*", zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar westerse muziek luistert. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij zich anders is beginnen te gedragen nader te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker zich intussen anders zou kleden en naar westerse muziek zou luisteren onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Tevens legt verzoeker tijdens de administratieve procedure alsook middels zijn aanvullende nota in het kader van onderhavige beroepsprocedure enkele loonbrieven, een arbeidsovereenkomst en een attest van een door hem gevolgde Franse taal cursus neer (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 6 en aanvullende nota, stukken 2 en 4-6). Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België door te werken en één van de landstalen te leren, wijst de Raad erop dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk en/of het in enige mate beheersen van het Frans bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Wat de algemene landeninformatie in het verzoekschrift over leven onder talibanbewind betreft, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het eerste middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker “*in de meest ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT